Medlem har siddet her som den tavse Mand og ikke udtalt sig om Politik, men naar man taler om de sidste Valg, saa springer det ærede Medlem op og søger at værge sig mod den Betragtning af hans Valg, som jeg har gjort gældende, at han sidder her paa Højres Naade. Jeg kan ikke se andet, end at naar Højre har saa stor Betydning, at det ved Hjælp af meget faa moderate Stemmer kan sætte et Valg igennem, og naar Højre saa kaster sine Stemmer over paa det ærede Medlem, saa er det ærede Medlem ved Højres Naade gjort til Folketingsmand; der er ingen andre, der have gjort ham til det. Det ærede Medlem sidder her alene ved Højres Naade — det kan ingen være i Tvivl om. Der var endog et Højreblad, som skrev den Gang, at man gerne kunde vælge den lede Satan eller den tørste Idiot, naar blot man ikke valgte Hørup — nu kan det ærede Medlem selv vælge, om han vil tage det ene eller det andet deraf paa sin Kappe. For Højres Vedkommende stod Sagen klar: Det tog gladelig mod en hvilken som helst Mand, hvorledes saa hans Fortid, hans Beskæftigelse, hans Karakter, kort sagt alt, hvad der overhovedet danner en Mands Ære og Stilling i Samfundet, end var; selv om de skulde gaa ned til det allerlaveste, vilde de gøre det, naar blot de kunde blive fri for Hørup! Nej, det ærede Medlem kan være sikker paa, at han alene sidder her, fordi man naadigst vilde have ham for at blive af med den anden og ikke af andre Grunde. Derimod skal det ærede Medlem ikke tale om, at jeg sidder her paa Langelændernes Naade. Nej, mine Vælgere have været troefaste mod mig i mange Aar. En Tid lang hed det sig, at jeg sad paa Bergs Naade, fordi han anbefalede mit Valg; men dette blev umuligt at paastaa, da jeg blev uenig med Berg. Man blev saa nødt til at indrømme, at jeg sad her, fordi min Politik faldt sammen med mine Vælgeres. Af samme Grund sidder det ærede Medlem her, nemlig fordi hans Politik falder sammen med Hovedmassen af hans Vælgere. Jeg skænker gerne det ærede Medlem den Vittighed, han har taget fra Højres saakaldte Vittighedsblade, det er en ganske naturlig Kilde for ham at ty til.

Den fungerende Ordfører (H. Holm): En Del af denne Forhandling forekommer mig passende at kunne føres andetsteds end netop her i Folketingssalen. Derimod er der en Ting, som jeg ikke tror kan blive oplyst andre Steder end her, og da jeg ønsker, at det ærede Medlem fra Langeland skal blive saa oplyst som muligt, skal jeg give ham den fornødne Oplysning paa dette Punkt. Det ærede Medlem er stadig vild paa det med Hensyn til sine og Grev Holsteins Udtalelser om Ministerspørgsmaalet og Parlamentarismen. Det ærede Medlem læste op, hvad Grev Holstein sagde den Gang. Nu skal jeg gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem sagde, og hvad Grev Holstein svarede, saa behøver man ikke at diskutere nærmere, saa have vi selve Dokumenterne, som afgøre Striden. Det ærede Medlem sagde efter Folketingstidenden 1887—88, Sp. 329 ff. følgende: „Det forekommer mig glædeligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, Venstres Ordfører, ogsaa betonede dette, at fra Venstres Side er den parlamentariske Fordring ganske opgivet, at den have vi lagt til Side." Men Grev Holstein udtalte, efter at have talt om Højres Paastande: Fra den anden Side hører vi jo, at der siges: Nej, vi ville slet ikke stille nogen parlamentarisk Fordring, den er opgivet, den er død og borte, alt er forbi. Jeg tror, at det er aldeles nødvendigt at komme til en Forstaaelse herom. Den parlamentariske Fordring, det vil sige, vor Opfattelse af de nødvendige Betingelser for, at et Ministerium kan regere grundlovsmæssig efter Forfatningen af 1866, er der ingen af os, der tænker paa at forandre, det kunne de Herrer være ganske sikre paa. Vi have bestandig sagt og gentaget det, at for at en Regering skal kunne regere med Grundloven af 1866, maa den have den fornødne Tillid her i dette Ting og ligeledes kunne arbejde sammen med det andet Ting, saaledes at den kan faa begge Tingene med sig. Det er en Opfattelse af Grundloven, som vi aldrig have tænkt paa at forandre, det er noget, der følger af sig selv." Og senere føjede Grev Holstein til: „Det, jeg erklærede for død, var ikke det parlamentariske Spørgsmaal, men det personlige. Jeg har nemlig sagt: „Vi have sat det personlige Spørgsmaal til Side, have overladt Ministerspørgsmaalet til Kongen, og det have vi gjort uden Bag-